

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาและจำแนกประเภทของคำสแลง

1.2.2 เพื่อหาข้อสรุปว่ามีวิธีการในการสร้างคำสแลงที่เป็นระบบหรือไม่ และระบบนั้นมี

ลักษณะอย่างไร

1.3 สมมุติฐานของการวิจัย

คำสแลงอาจจะจำแนกประเภทให้เห็นชัดได้และน่าจะมีการสร้างคำที่เป็นระบบซึ่งช่วยให้ผู้พูดเจ้าของภาษาสามารถสร้างคำสแลงใหม่ ๆ ได้ตามต้องการเสมอ

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 การเก็บข้อมูล ในการศึกษาครั้งนี้จะมุ่งเก็บเฉพาะข้อมูลที่มีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

1.4.1.1 สแลงที่เป็นคำตามนิยามที่กำหนดขึ้น (ดูรายละเอียดในท้ายบทที่ 2)

1. เป็นภาษาที่จัดอยู่ในระดับที่ต่ำกว่ามาตรฐาน (sub-standard)

และไม่เป็นที่ยอมรับในการใช้ในระดับภาษาที่เป็นมาตรฐาน คือ เป็นภาษาที่ไม่ปรากฏในพจนานุกรมหรือปรากฏในพจนานุกรมแต่ระบุว่า เป็นภาษาปาก

2. เป็นคำที่ให้ความหมายเชิงอารมณ์ (affective meaning)

ที่ช่วยบอกความมีชีวิตชีวา คลกขบขัน หรือให้ภาพพจน์ใหม่ ทำให้บัพหลังภาษาขึ้น

3. เป็นภาษาที่ใช้เฉพาะกลุ่ม และกลุ่มนี้อาจจะเป็นกลุ่มเล็กหรือใหญ่ก็ได้

และเป็นกลุ่มที่สมาชิกของกลุ่มมีความใกล้ชิดกัน

คำสแลงที่เก็บในข้อมูลจะมีจำนวนก็พียงก็ก็ได้ ในกรณีที่มีหลายพยางค์ จะพิจารณาเลือกเฉพาะคำสแลงที่เป็นคำประสม แต่จะไม่เลือกสแลงที่เป็นวลี โดยใช้เกณฑ์จำแนกคำประสมกับวลีของ เพียรศิริ วงศ์วิภาณนุช และคณะ (2528 : 51-52) กล่าวคือ คำสแลงที่เป็นคำประสมจะต้องมีเอกภาพทางรูป คือ ไม่เอื้อให้มีการขยาย (modification) หน่วยประกอบหน่วยใดหน่วยหนึ่ง ถ้าจะมีการขยาย การขยายนั้นจะมีขอบเขต (scope) การขยายครอบคลุมคำประสมทั้งคำ เช่น คำว่า ดิคยศ จะขยายเฉพาะคำว่า ดิค เป็น ดิคแล้วศให้ทหาร ไม่ได้ หรือจะขยายเฉพาะคำว่า ยศ เป็น ดิคแต่ละยศให้ทหาร ไม่ได้ และจะไม่เอื้อให้มีการย้ายส่วนใด

ส่วนหนึ่งไปจากตำแหน่งเดิม เช่นคำว่า ชกสีหน้า จะแยกออกจากกันในรูปประโยคเน้นกรรมเป็น สีหน้าเขาชกใส่ฉัน ไม่ได้ ส่วนวลีนั้นอาจจะมีการขยายปรากฏในหน่วยใดหน่วยหนึ่งได้ เช่น วลี ดิครู ใน ดิครู ของลูก จะขยายแต่ละส่วนเป็น คิเสร็จแล้วรูป หรือ ดิครูบ่แรกเสร็จแล้ว หรือย้ายส่วนใดส่วนหนึ่งได้ เช่น บ้านเขากวาด เรียบร้อยแล้ว จากสำนวน เขากวาดบ้าน เรียบร้อยแล้ว

1.4.1.2 ผู้วิจัยจะไม่เก็บข้อมูลคำที่เป็นสำนวน เนื่องจากสำนวนเป็นการใช้ภาษาอีกประเภทหนึ่ง ซึ่งหน่วยภาษาอาจจะมีความซับซ้อนกว่าคือ มีลักษณะเป็นวลี และถึงแม้สำนวนจะมีความหมายเฉพาะแต่ก็ไม่จำเป็นจะต้องเป็นความหมายที่มีชีวิตชีวาอย่างสแลงเสมอไป สำหรับเกณฑ์ในการแยกสำนวนออกไปจากข้อมูลที่รวบรวมได้นั้น ใช้วิธีการตรวจสอบกับข้อมูลสำนวนที่รวบรวมไว้ในวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ถ้อยคำที่ใช้เป็นสำนวนในภาษาไทย" ของ จิตรราภรณ์ ภัทรานุกัทร และหนังสือ "สำนวนไทย" ของ กาญจนาคพันธ์ ถ้าพบว่าข้อมูลชิ้นใดที่เก็บมาปรากฏในงานทั้งสองก็จะคัดออกไป ไม่นำมาวิเคราะห์ด้วย นอกจากนั้นผู้วิจัยจะไม่เก็บข้อมูลประเภทคำอุทาน เพราะโดยธรรมชาติของคำอุทานก็เป็นคำซึ่งให้ความหมายทางอารมณ์ มีสีสันมีชีวิตชีวาและชัดเจนอยู่แล้ว นอกจากนั้นคำอุทานโดยทั่วไปก็มีจำนวนใช้สอยแต่ละยุคสมัยจำกัด ไม่มีการสร้างใหม่บ่อย ๆ

1.4.1.3 ผู้วิจัยจะเก็บเฉพาะคำสแลงที่ใช้ในภาษาปัจจุบัน คือ ในช่วงระยะเวลาจากเดือนมกราคม จนถึงเดือนธันวาคม ปีพุทธศักราช 2528

1.4.1.4 ผู้วิจัยจะเก็บคำสแลงจากหนังสือพิมพ์รายวันประเภทปริมาณในช่วงระยะเวลาดังกล่าวข้างต้น โดยถือว่าผู้ส่งสาร คือ คนเขียนคอลัมน์ในหนังสือพิมพ์รายวัน และผู้รับสารคือคนอ่านหนังสือพิมพ์รายวัน และทั้งสองฝ่ายเป็นกลุ่มผู้พูดภาษาไทยที่ใช้คำสแลงดังที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ เป็นส่วนหนึ่งของภาษาที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างกันในกลุ่ม

1.4.1.5 ผู้วิจัยจะเก็บคำสแลงเฉพาะคอลัมน์ที่แสดงความคิดเห็นทางสังคมและการเมือง เพราะคอลัมน์เหล่านี้มีลักษณะที่นิยมใช้คำสแลงที่มีสีสัน และมีชีวิตชีวา เพื่อเป็นกลวิธีในการกลบเกลื่อน (hedging) การวิพากษ์วิจารณ์ปรากฏการณ์ต่าง ๆ ทางสังคมและการเมือง

1.4.2 ด้วยขอบเขตดังกล่าวข้างต้นนี้ จึงได้เก็บข้อมูลด้วยขั้นตอนต่อไปนี้

1.4.2.1 โครงการทดลอง

การศึกษาในระดับโครงการทดลองนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อดูความเป็นไปได้ของเกณฑ์ในการเก็บข้อมูล และดูความเป็นไปได้ของการที่จะพิสูจน์สมมุติฐานที่กำหนดขึ้น

1.4.2.1.1 เกณฑ์เบื้องต้น

เนื่องจากเป็นการยากที่จะใช้รูปคำหรือองค์ประกอบรูป เป็นเกณฑ์ในการแยกคำสแลงออกจากคำที่ไม่ใช่สแลง เพราะคำสแลงก็มีรูปคำที่เป็นไปตามเงื่อนไข เรื่องโครงสร้างพยางค์และคำของภาษาไทย เช่นเดียวกับคำที่ไม่ใช่คำสแลง เพราะฉะนั้นในการเก็บข้อมูลเพื่อการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงไม่สามารถใช้รูปเป็นเกณฑ์ในการเก็บข้อมูลคำสแลง และได้แบ่งขั้นตอนการเก็บข้อมูลในโครงการทดลองนี้เป็น 2 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนการรวบรวม และขั้นตอนการคัดเลือก

1. ขั้นตอนการรวบรวม

ในขั้นตอนการรวบรวมนี้จะใช้ความรู้และความรู้สึกในฐานะที่เป็นผู้พูดเจ้าของภาษา (intuition) เป็นเกณฑ์ในการรวบรวมคำสแลง เกณฑ์ที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล เป็นเกณฑ์ทางความหมาย กล่าวคือ คำสแลงเป็นคำที่มุ่งให้ความหมายเชิงอารมณ์ ซึ่งมีชีวิตชีวา มีสีสัน ให้ความคลอกหรือการกระทบกระเทียบประชันประชัน ซึ่งเป็นสิ่งที่ ปราณี กุลละวณิชย์ (2523 : 45-47) เรียกว่า พลังภาษา ผู้วิจัยจึงได้กำหนดคุณสมบัติทางด้านความหมายดังกล่าวข้างต้นเป็นเกณฑ์เบื้องต้นและรวบรวมข้อมูลไปตามความรู้สึกในฐานะเป็นผู้พูดเจ้าของภาษา

2. ขั้นตอนคัดเลือกข้อมูล

เมื่อได้คำที่มีความหมายเชิงอารมณ์ในทางที่มีสีสันหรือมีรสชาติ ให้อารมณ์ความมีชีวิตชีวา เป็นพิเศษ แล้วก็นำมาทดสอบด้วยเกณฑ์ค่านการใช้นำมาพิจารณาในแง่การใช้ดังต่อไปนี้*

1) ทดสอบดูว่าคำที่เลือกรวบรวมมานั้น เป็นคำที่อาจจะตัดทิ้งจากข้อความได้โดยไม่เสียความหมายเชิงสาระ แต่จะขาดเพียงความหมายทางอารมณ์ไปหรือไม่ ถ้าตัดทิ้งได้ก็จะเลือกไว้เป็นข้อมูล

2) ถ้าการรวบรวมตามข้อ 1 เป็นไปไม่ได้ก็จะทดสอบในขั้นที่สองโดยพิจารณาว่าจะนำคำอื่นที่ให้ความหมายได้เท่ากัน หรือใกล้เคียงกันมาแทนที่ได้ โดยคำที่มาแทนที่นี้จะเป็นคำที่เป็นภาษามาตรฐานหรือภาษาที่เป็นที่ยอมรับของผู้พูดเจ้าของภาษาทั่วไปว่าไม่ใช่สแลง ทั้งนี้ทั้งในขั้นการรวบรวมและการทดสอบเพื่อคัดเลือกข้อมูล ผู้ศึกษาได้ใช้ความเห็นของตนเองผนวกกับการสอบถามกับผู้พูดที่เป็นเจ้าของภาษาคนอื่นด้วย

1.4.2.1.2 แหล่งข้อมูล เก็บข้อมูลจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ และหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เก็บข้อมูลจากคอลัมน์สำนักข่าวหัวเขียวซึ่งลงพิมพ์ทุกวัน ในหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ไม่มีคอลัมน์ที่ลงพิมพ์ทุกวัน จึงเก็บจากคอลัมน์ดังกล่าวไปนี้คือ ฉบับวันอาทิตย์เก็บจากคอลัมน์ "บิวตี้ฟูล ชันเคย์" โดยคุณแหง ฉบับวันจันทร์เก็บจากคอลัมน์ "เจ้ากรมข่าว" โดยบางเขน ส่วนฉบับวันอังคารถึงวันศุกร์ เก็บจากคอลัมน์ "เฮฮาธิปไตย" โดยนายจักรยาน และ ฉบับวันเสาร์ เก็บจากคอลัมน์ "เอายังงี้แล้วกัน" โดยวานิช จรุงกิจอนันต์

1.4.2.1.3 ระยะเวลาที่เก็บข้อมูล ผู้วิจัยเก็บข้อมูลในช่วงโครงการทดลองให้เป็นระยะเวลา 2 เดือน คือ มกราคม และ เดือนกุมภาพันธ์ พุทธศักราช 2528 โดยเก็บข้อมูลวันละฉบับสลับกันไป

1.4.2.1.4 ปริมาณข้อมูลที่เก็บได้

การรวบรวมข้อมูลได้รวบรวมจากหนังสือพิมพ์รายวันประเภทปริมาณ คอลัมน์ทางสังคมและการเมือง จากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐได้คำสแลงจำนวน 41 คำ จากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ได้คำสแลงจำนวน 19 คำ อย่างไรก็ตามเมื่อตัดคำที่ซ้ำกันในหนังสือพิมพ์ทั้งสองฉบับนี้ออกไปแล้วจะได้คำสแลงรวมทั้งสิ้น 53 คำ

1.4.2.1.5 การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น

เยื่อนำข้อมูลที่ได้รวบรวมและคัดเลือกไว้แล้วทั้ง 53 คำ มาศึกษาดูก็พบว่ามีความสัมพันธ์สอดคล้องกับข้อสรุปนิยามของคำสแลงที่ได้มีผู้เสนอไว้ (ดูรายละเอียดในบทที่ 2) 3 ประการคือ

1. เป็นภาษาที่อาจจับคู่ได้ในระดับคำกว่ามาตรฐาน ไม่เป็นที่ยอมรับในการใช้ภาษาระดับที่ถือว่าเป็นภาษามาตรฐาน กล่าวคือ สามารถที่จะแทนที่ได้ด้วยคำที่มีความหมายเหมือนหรือใกล้เคียงกัน ซึ่งอยู่ในระดับภาษาที่เป็นมาตรฐานได้
2. เป็นคำที่ให้ความหมายเชิงอารมณ์ที่ช่วยบอกความมีชีวิตชีวา ตลกขบขัน หรือให้ภาพพจน์ใหม่ ทำให้มีพลังภาษาขึ้น ซึ่งเรียกว่าความหมายเชิงสแลง ความหมายเชิงสแลงนี้อาจจะเกิดจากรูปคำเอง หรือการนำไปใช้ในบริบทก็ได้
3. เป็นภาษาที่ใช้เฉพาะกลุ่ม และกลุ่มนี้อาจจะเป็นกลุ่มเล็กหรือใหญ่ก็ได้ และเป็นกลุ่มที่สมาชิกของกลุ่มมีความใกล้ชิดกัน ในกรณีนี้กลุ่มประกอบด้วยผู้เขียนคอลัมน์ และผู้อ่าน

ผู้วิจัยพบว่าเกณฑ์การคัดเลือกข้อมูลที่กำหนดไว้ในโครงการทดลองนำมาใช้ได้เพียงเกณฑ์เดียว คือ การแทนที่ได้ด้วยค่าที่เป็นมาตรฐานที่มีความหมายเชิงสาระพัดเทียบกับ ส่วนอีกเกณฑ์หนึ่งซึ่งกำหนดว่า ค่าสแลงน่าจะเป็นค่าที่อาจจะตัดออกจากประโยคได้โดยไม่เสียความและเสียแต่เพียงความหมายเชิงอารมณ์นั้นพบว่าใช้ไม่ได้ กล่าวคือ สแลงเป็นองค์ประกอบสำคัญของประโยคมิใช่เพียงในด้านการให้ความหมายเชิงอารมณ์เท่านั้น แต่ยังมีหน้าที่และบทบาทในการสื่อความหมายที่เป็นสาระด้วยเช่นกัน

นอกจากนี้ก็ยังจะสามารถจะวิเคราะห์จำแนกประเภทค่าสแลงที่เก็บมาได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือ ค่าสแลงซึ่งเป็นสแลงเพราะการใช้ในบริบท และค่าสแลงที่มีความหมายเชิงสแลงโดยไม่ได้ต้องพึ่งบริบท และในแต่ละกลุ่มก็สามารถจะจำแนกประเภทย่อยลงไปได้อีก แสดงว่าสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า ค่าสแลงอาจจะจำแนกประเภทให้เห็นชัดได้ และน่าจะมีการสร้างค่าที่เป็นระบบซึ่งช่วยให้ผู้พูดเจ้าของภาษาสามารถสร้างค่าสแลงใหม่ ๆ ได้ตามต้องการเสมือนนั้น เป็นสมมุติฐานที่เป็นไปได้

1.4.2.2 โครงการจริง

1.4.2.2.1 เกณฑ์การเก็บข้อมูล

หลังจากการรวบรวมและการคัดเลือกค่าสแลงตลอดจนการวิเคราะห์ข้อมูลในโครงการทดลองแล้ว ในโครงการจริงได้นำนิยามทั้ง 4 ข้อ (ดูท้ายบทที่ 2) มาปรับไปเป็นเกณฑ์ในการรวบรวมค่าสแลงได้เกณฑ์มา 2 เกณฑ์คือ

1. เป็นค่าที่ให้ความหมายเชิงอารมณ์ที่ช่วยบอกความรู้สึกวิเศษวิวา ตลกขบขัน หรือให้ภาพพจน์ที่ดี ทำให้มีพลังภาษาขึ้น
2. เป็นภาษาที่จัดอยู่ในระดับต่ำกว่ามาตรฐาน ดังที่แท้จริง อาจจะ เปลี่ยนเป็นค่าที่เป็นภาษามาตรฐานที่มีความหมายเหมือนหรือใกล้เคียงได้โดยใช้วิธีทดสอบด้วยการใช้ค่าที่เป็นมาตรฐานมาแทนที่ ถ้าแทนที่ได้ก็นับว่าเป็นสแลง

ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์ดังกล่าวข้างต้นนี้ เก็บรวบรวมข้อมูลได้เป็นจำนวนทั้งสิ้น 161 คำ

1.4.2.2.2 แหล่งข้อมูลในโครงการจริงนี้ ผู้วิจัยได้เพิ่มเติมขนาดของฐานข้อมูลดังต่อไปนี้

ข้อมูลในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เก็บจากคอลัมน์ "สำนักข่าวหัวเขียว" ฉบับวันที่ 1, 9, 17, 27 ของเดือน และเก็บจากคอลัมน์ "บุคคลในข่าว" ฉบับวันที่ 5, 13, 21, 29 ของเดือน

ข้อมูลในหนังสือพิมพ์ดาวสยาม เก็บจากคอลัมน์ "พระมะเหลเถือก" ฉบับวันที่ 1, 5, 9, 13, 17, 19, 21, 27, 29 หรือคอลัมน์ "ผ่าฟันเหาะไฟ" โดยไฉ่ บางพลัด แทน หากในวันนั้นไม่มีคอลัมน์ พระมะเหลเถือก

ข้อมูลในหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ เก็บจากคอลัมน์ "เฮฮาธิปไตย" โดยนายจักรยาน ฉบับวันที่ 3, 11, 19, 25 และเก็บจากคอลัมน์ "ศรีสุล" ฉบับวันที่ 7, 15, 23 หรือคอลัมน์ "ระไฟ เบิกฟ้า" แทน หากในวันนั้นไม่มีคอลัมน์ "ศรีสุล"

ข้อมูลในหนังสือพิมพ์แนวหน้า เก็บจากคอลัมน์ "ฉัตร เชียงคอย" ฉบับวันที่ 3, 7, 11, 15, 19, 23, 25 หรือคอลัมน์ "ศิลาโก้ การเมือง" โดยอิสรภาพ พูนเสริม แทน หากในวันนั้นไม่มีคอลัมน์ "ฉัตร เชียงคอย"

1.5 วิธีดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนทั้งสี่ในการศึกษาครั้งนี้อาจจะแบ่งได้ดังนี้

- 1.5.1 รวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสแลงและการสร้างคำ
- 1.5.2 สร้างเกณฑ์การเก็บข้อมูลในโครงการทดลอง
- 1.5.3 ดำเนินการวิจัยโครงการทดลอง เพื่อทดลองเกณฑ์การเก็บข้อมูล วิธีการเก็บข้อมูล และวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลว่าใช้ได้หรือไม่ และมีปัญหาหรือไม่ อย่างไรบ้าง เพื่อจะได้แก้ปัญหา นั้น ๆ ก่อนลงมือดำเนินการวิจัยตามโครงการจริง
- 1.5.4 ปรับเกณฑ์ในการเก็บข้อมูลเพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลในโครงการจริง
- 1.5.5 ดำเนินการวิจัยโครงการจริง โดยเก็บข้อมูลจากเกณฑ์ที่ปรับแล้วจากโครงการทดลอง
- 1.5.6 ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมได้ โดยนำข่าแยกประเภทก่อนแล้วจึงศึกษา ลักษณะ เฉพาะของแต่ละประเภทโดยละเอียด
- 1.5.7 นำผลการศึกษาลักษณะ เฉพาะของคำสแลงแต่ละประเภทมาสรุป เป็นข้อคิด เรื่องวิธีการที่ผู้พูดสร้างคำสแลงขึ้นใช้
- 1.5.8 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

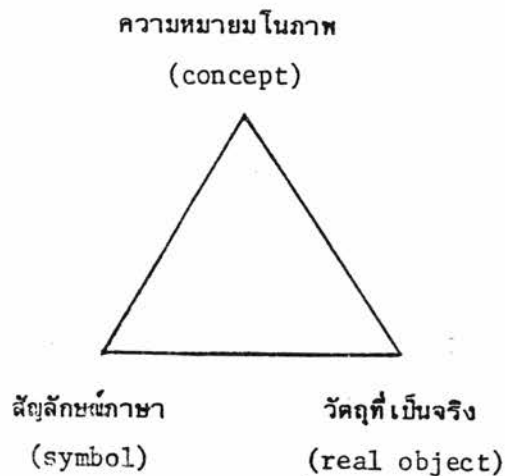

1.6 คำจำกัดความ

1.6.1 ภาษามาตรฐาน (standard language) หมายถึง ภาษาย่อยซึ่งผู้ที่มีฐานะดีในสังคม และผู้ที่มีการศึกษาไม่ว่าจะมีภูมิฐานะในท้องถิ่นใดใช้พูด โดยเป็นภาษาที่สอนในโรงเรียน และใช้ในการติดต่อในลักษณะที่เป็นทางการระหว่างบุคคลต่าง ๆ เป็นที่ยอมรับและเข้าใจกันของคนส่วนใหญ่ โดยที่การสะกดตัวและการออกเสียง คำในภาษามาตรฐานเหล่านี้มีปรากฏในพจนานุกรมมาตรฐานด้วย (Flexner 1975 : VII และ ม.ร.ว.กัลยา ดิงศักดิ์ย์, 2526 : 449)

1.6.2 คำ (words) หมายถึง เสียงพูดหรือลายลักษณ์อักษรที่เขียนหรือพิมพ์ขึ้น เพื่อแสดงความคิด โดยปกติถือว่าเป็นหน่วยที่เล็กที่สุด ซึ่งมีความหมายในตัว (พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 : 184) และคำส่วนใหญ่ในภาษาไทยเป็นคำพยางค์เดียว แต่ก็มีคำหลายพยางค์คือ คำประสม หรือคำยืม

1.6.3 การสร้างคำ (lexicalization) หมายถึง การกำหนดสัญลักษณ์ภาษา (symbol) ขึ้นเพื่อใช้แทนความหมายมโนภาพ (concept) ตามนิยามเรื่องความหมาย (Ogden & Richards 1972 : ii) ดังแผนภูมิสามเหลี่ยมนี้

ตัวอย่างเช่นคำว่า "ดิฉัน" ความหมายมโนภาพของคำนี้คือ ตัวผู้พูด แต่ผู้พูดผู้หญิงคนไหน ๆ ก็อาจจะเลือกใช้สัญลักษณ์ภาษาคำนี้ได้ โดยที่วัตถุที่เป็นจริงก็คือ ตัวผู้พูดคนนั้น

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1.7.1 เพื่อเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับประเภทและการสร้างคำสแลง

1.7.2 เพื่อเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับคำในภาษาไทย

1.7.3 สามารถนำความรู้เรื่องคำสแลงไปใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทย โดยเฉพาะเรื่องวจนลีลา (styles) และระดับภาษา (register)

1.8 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

เรื่องที่สำคัญที่สุดในงานวิจัยนี้ คือ คำสแลง แต่จะขอยกไปกล่าวรวมไว้ในบทที่ 2 ซึ่งจะกล่าวถึงคำสแลงไว้โดยเฉพาะ ในที่นี้จะกล่าวเฉพาะวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องในหัวข้ออื่นนอกเหนือจากคำสแลง ได้แก่

1.8.1 ประเภทของหนังสือพิมพ์

1.8.1.1 จำนง วิบูลย์ศรี และ ดวงทิพย์ วรพันธุ์ (2526 : 6, 184) กล่าวถึงหนังสือพิมพ์ว่า หมายถึง สิ่งพิมพ์ที่มีจำหน่ายได้เย็บเป็นเล่ม และมีกำหนดออกเป็นประจำภายในเวลาที่แน่นอน เพื่อเสนอข่าวต่าง ๆ ตามลำดับ โดยแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1.8.1.1.1 หนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ หมายถึง หนังสือพิมพ์ที่เน้นหนักเกี่ยวกับข่าว ประเภทความรู้ ความเข้าใจ และมุ่งเสนอปัญหาที่สำคัญ ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ข่าวจากหนังสือพิมพ์ประเภทนี้ผู้อ่านมักจะได้รับความพอใจซ้ำ เพราะว่าเป็นข่าวหนักสมอง เนื่องจากมุ่งจะให้ผู้อ่านเกิดความรู้ และความคิดมากกว่าที่จะให้เกิดความบันเทิง

1.8.1.1.2 หนังสือพิมพ์ประเภทปริมาณ หมายถึง หนังสือพิมพ์ที่มุ่งตลาดทั่วไปโดยพยายามให้ยอดจำหน่ายสูงสุด เท่าที่จะทำได้ ข่าวของหนังสือพิมพ์ประเภทนี้จะเป็นข่าวเบา ๆ ซึ่งได้แก่ ข่าวอาชญากรรม ข่าวศาล ข่าวบันเทิงต่าง ๆ และข่าวกีฬา การเสนอข่าวเหล่านี้เน้นเฉพาะที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความพอใจในทันทีที่ได้อ่าน

1.8.1.1.3 หนังสือพิมพ์ประเภทกึ่งกลาง ระหว่างประเภทปริมาณและคุณภาพ

1.8.1.2 เจือ สตะเวทิน (2522 : 91-92) กล่าวถึง หนังสือพิมพ์ประเภทปริมาณว่า นิยมใช้ภาษาหนังสือพิมพ์ (journalese) ซึ่งมีลักษณะเป็นคำที่เหมาะสมแก่ตลาด แต่ยังไม่ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ โดยถือเอาความเข้าใจเป็นหลัก และภาษาประเภทนี้จะมีลักษณะ เกิดเร็วและตายเร็ว

ในงานชิ้นนี้จะมุ่งเก็บข้อมูลจากหนังสือพิมพ์ที่จัดว่าเป็นหนังสือพิมพ์ปริมาณ คือ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ, หนังสือพิมพ์เดลินิวส์, หนังสือพิมพ์ดาวสยาม และหนังสือพิมพ์แนวหน้า เพราะหนังสือพิมพ์ประเภทนี้มีการใช้คำที่มีสีสัน เพื่อเร้าให้ผู้อ่านสนใจ จึงคาดว่าจะพบคำสแลงในแหล่งข้อมูล หนังสือพิมพ์ปริมาณเป็นจำนวนมากกว่าหนังสือพิมพ์ประเภทอื่น ๆ

1.8.2 การสร้างคำใหม่

1.8.2.1 สจวร์ต เฟล็กซ์เนอร์ (Stuart Flexner 1975 : 596-608) กล่าวถึงกระบวนการสร้างคำขึ้นใช้ใหม่ในภาษา (The Mechanical Formation of New Words) ดังต่อไปนี้

1.8.2.1.1 การเปลี่ยนแปลงที่เกิดกับคำที่มีอยู่แล้ว

1.8.2.1.1.1 การเปลี่ยนความหมาย (changes in meaning)

1.8.2.1.1.2 การเปลี่ยนรูปคำ (changes in form)

1.8.2.1.1.3 การเปลี่ยนเสียง (changes in pronunciation)

1.8.2.1.1.4 การเปลี่ยนหน้าที่ทางไวยากรณ์ (changes in part of speech)

1.8.2.1.2 การสร้างคำใหม่ (coinages) จากการรวมคำเก่า หรือ ส่วนของคำเก่า

1.8.2.1.3 การยืม (borrowing)

1.8.2.2 บรรจบ พันธุเมธา (2523 : 80-134) กล่าวว่า คำไทยแต่เดิมมักเป็นคำพยางค์เดียว ถ้ามากพยางค์มีที่มาต่างกันดังนี้คือ

1.8.2.2.1 การยืมมาจากภาษาอื่น ได้แก่ ภาษามาลี สันสกฤต เขมร เช่น ประทาน (บาลี-สันสกฤต) เสด็จ (เขมร)

1.8.2.2.2 การสร้างขึ้นใหม่ ในลักษณะของคำซ้อน, คำซ้ำ และคำประสม เช่น ใจคอ, ลูก ๆ หลาน ๆ, รถเร็ว

1.8.2.2.3 การเกิดขึ้นใหม่ ซึ่งเกิดจากการนำคำที่มีอยู่แล้วมาเปลี่ยนรูปไปด้วยวิธีการเดิมอุปสรรค บังคับเพื่อให้เกิดพยางค์เพิ่มขึ้น ทำให้รูปคำใหม่คล้ายคำบาลี สันสกฤต

หรือเขมร โดยการเติมอุปสรรคที่ยมอยู่คั่นคำชนิดต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ การเติมอุปสรรคเทียบหน้าคำนาม โดยวิธีการกร่อนเสียง เช่น คำว่ามะม่วงมาจากคำว่า หมากม่วง หรือวิธีการแบ่งคำผิด เช่นคำว่า กะจาย มาจากคำว่า นกจาย หรือโดยวิธีการเทียบแนวผัด เช่นคำว่า กระบุง ในภาษาไทยถิ่นอื่น ๆ ไม่มีคำว่า กะหน้าคำ และยังมีการเติมอุปสรรคเทียบหน้ากริยาคำขยายคำอื่น โดยวิธีการกร่อนเสียง เช่น คำว่า จะ(นี้) กร่อนเสียงจากคำว่า ฉัน(นี้) หรือโดยวิธีการเพิ่มเสียงเพื่อไม่ให้เสียงคอนกัน เช่นคำว่า กะตุกกะติก มาจากคำว่า ตุกกะติก หรือโดยวิธีการเทียบแนวผัด เช่นคำว่า กะมอมกะแมม เป็นการเพิ่มคำว่า กะ ในคำซ้อนเพื่อเสียง หรือโดยวิธีการลงอุปสรรคเลียนแบบภาษาเขมร เช่นคำว่า ปะปน (ปน = ผสม)

1.8.2.3 ะออบ โปชะกฤษณะ (2526 : 20-42) กล่าวถึง การสร้างคำใหม่ตามแนวภาษาศาสตร์ไว้ดังต่อไปนี้

1.8.2.3.1 การสร้างคำเกิดจากการเปลี่ยนเสียงและแปรเสียงด้วยการแผลงอักษร เช่นคำว่า ชลิ่ง แผลงเป็นคำว่า กำลิ่ง

1.8.2.3.2 การสร้างคำเกิดจากการประสมคำ ด้วยการเติมคำ, เว้นคำสมาธิ และสนธิ เช่นคำว่า น้ำ รวมกับคำว่า หอม กลายเป็นคำว่า น้ำหอม

1.8.2.3.3 การสร้างคำเกิดจากการเปลี่ยนตำแหน่งคำ เช่นคำว่า ไขไก่ เปลี่ยนเป็นคำว่า ไก่ไข

1.8.2.3.4 การสร้างคำเกิดจากการแปรความ ให้มีความหมายมากขึ้น เช่นคำว่า เดิน แปรเป็นคำว่า คนเดิน, รถเดิน, เดินตลาด, เดินสะพัด

1.8.2.3.5 การสร้างคำเกิดจากการเปลี่ยนความ เช่นคำว่า นิยาม (= เรื่องเล่า) เปลี่ยนเป็นคำว่า นิยาย (= พูดเท็จ)

1.8.2.3.6 การสร้างคำเกิดจากการนำคำในภาษาอื่นมาใช้ เช่นคำว่า ก๋วยเตี๋ยว เซค

1.8.2.3.7 การสร้างคำเกิดจากการบัญญัติศัพท์ เช่นคำว่า ไฟฟ้า (มาจาก electricity)